

Fra Fætter Maddikes bibliotek

Af LARS BONNEVIE

Gys. Kældre og kanyler, kadavere og skalpeller, reb og rædsler – vi er ude i det spektakulært bizarre – men absolut fængslende – med to franske krimier.

Thierry Jonquet: Spindleren. Oversat fra fransk af Jesper Tang efter "Mygale". 166 sider. 149 kr. Labyrinth.

Franck Thilliez: De dødes kammer. Oversat fra fransk af Lone Garde efter "La chambre des morts". 374 sider. 199 kr. Labyrinth.

Jeg anede ikke, at Pedro Almodóvars bidrag til filmfestivalen i Cannes i år var baseret på Thierry Jonquets thriller fra 1984, *Spindleren*, men læser man bogen, er det de filmiske kvaliteter i den, man først tænker på.

Plottet, dialogen og selv klipningen ligger næsten allerede klar i manuskriptform og venter blot på at blive skrevet til drejebog. Det samme gælder Franck Thilliez' nordfranske gys, *De dødes kammer*, fra 2007, der blev filmatiseret samme år af Alfred Lot.

Når man i den grad bruger værktøjskassen med gru og gys som tilfældet er for de ovennævnte forfattere, der også er ferme skribenter, kan det ikke undgås, at der opnås en vis effekt, som man for min skyld godt kan sætte underholdnings- foran.

Så længe det varer, og så længe grænsen til direkte spekulation i makaberhed respekteres, hvilket ikke altid er tilfældet her.

MEN lad os se på sagerne. En spindler er en edderkop, der tålmodigt indfanger sit bytte i sit spind, og sådan en er Richard Lafargue, en kendt plastikkirurg, der lever sammen med den underskønne Ève i en mondæn forstad til Paris.

Hans datter Viviane var anbragt på en nerveklínik i flere år efter at have været udsat for en brutal voldtægt fra to drenge, hvoraf Lafargue har set den enes ansigt.

Den anden, Alex, er i tidens løb blevet smågangster, men noget går pludselig galt, rigtig galt, for han skyder nemlig en strisser og kommer på forsiden i alle landets aviser. Han flygter op til Paris fra Middelhavskystens lyksaligheder, og nu vil han gerne have et splinternyt ansigt, som han kan rejse over grænsen med. Lafargue er manden, og hvis Alex kidnapper Ève, vil han måske være forhandlingsvillig.

De filmiske kvaliteter ved disse to franske krimier springer læseren i øjnene : Det er således ingen tilfældighed, at Thierry Jonquets roman »Spindleren« er forlægget for Pedro Almodóvars seneste film »La piel que habito« (Den hud jeg bor i), der var blandt favoritterne i Cannes. Plottet, dialogen og selv klipningen ligger næsten allerede klar i manuskriptform.

Lafargue er ganske rigtigt en mester i plastikkirurgi, og mesterskabet har han brugt til at forvandle Vincent, Vivianes voldtægtsmand og Alex' tidligere ven, fra at være en smuk yngling til en bedårende kvinde, som han prostituerer til liderlige og sadistiske gamle mænd med hang til kinky sex. Hvordan det er gået til, og hvad der sker med Alex' ambitioner om et nyt ansigt, vises i nogle uforglemmelige scener, der ikke er for de sarte.

Moralen er naturligvis, at man også kan hævne sig så meget, et herre/slave forholdet vendes om. Nihilisme lader til at være bogens holdningsmæssige reference, men måske tænker kriminelle bare sådan.

Langt ude er ikke ordet, men *Spindleren* er skrevet så hæsblæsende, at man lader sig rive med; sproget er i hvert fald ingen hindring. Der optræder intet politi, og Lafargues selvtægt vurderes først og fremmest ud fra et instrumentelt synspunkt. Lykkes den? Fint. Men det er alligevel ikke så lidt, de overlevende optrædende må leve videre med. Læseren ligeledes.

POLITIET er til gengæld her og der og alle vegne i *De dødes kammer*, og det følte jeg mig tryk ved efter at være kommet igennem ovenstående rædsler. Men jeg glædede mig for tidligt. Jonquet skriver om afvigere, Thilliez om uhyrer. Der sker rigtig grimme ting i Dunkerque i Nordfrankrig, især ved juletid når vejret er ad helvede til, og aggressionerne hænger uden på tøjet.

Det gør de på Vigo og Sylvain, der har fået en fyreseddel i julegave af deres it-firma, og som takker med en gevaldig omgang graffitihærværk på firmaets hovedkvarter. Bagefter kører de døds kørsel med slukkede lygter i industrikvarteret indtil de rammer ind i nogen med et bump. Det viser sig at være en mand medbringende en taske med 2 millioner euro. Det moralske dilemma løser de ved at beholde pengene og dumpe liget i en sø, men de har ikke taget højde for, at de er blevet set af pengenes rette modtager, og at modtageren er Uhyret.

At det ikke er let at være mor til to tvillinge-babyer og kriminalbetjent på en politistation i Dunkerque, hvor atmosfæren er tyk af testosteron, må Lucie Henebelle sande på samme tid.

Hun er akkrediteret et team, der skal tage sig af nogle rædselsfulde barnemord, hvis detaljer kan få selv hærdede politifolk til at brække sig, og så er vi pludselig inde i konservatorverdenens finesser, for morderen har åbenbart nogle specielle hensigter med de små lig. Sidst er en rig familie i byen blevet afkrævet to millioner euro af en person, som har bortført deres datter ...

Herfra kører Thilliez glat og ubesværet ad de to spor, han har lagt ud i denne grusomme historie, hvor den eneste happy ending er en potent, mandlig kollegas forsøg på at neddrosle Lucies professionelt erhvervede livslede.

Det er dog jul. Jeg kan også godt lide, at politiarbejdet er godt beskrevet; så bestyrkes jeg i overbevisningen om, at politiet ikke modtager åbenbaringer, men bruger hovedet. Der er i det hele taget ikke en finger at sætte på Thilliez' research, men bliver en krimi bedre af at sejle i blod og indvolde? Det vil jeg, idet jeg bukkende trækker mig tilbage, overlade til læserens afgørelse.